

Šy-li spěwał,
Pitnje dželał,
Strowja cze
Šswójbnj statoł,
A mój šwjatol
Šradny je.

Ša staw špróznj
Napoł mójnj
Lubosć ma;
Bóh pał šwěrnj
Pšes spał měrnj
Čerštwosć da.

Nječ ty spěwaš,
Šwěrnje dželaš
Wšědne dny;
Džeń pał šwjatol,
Dušči daty,
Wotpoczń ty.

Š njebieš mana
Nječ czi kmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wotšew cze!

F.

Šerbske njeđzelske łopjena.

Wudawa šo kóždy šobotu w Šmolerjež knihičisćežerńi w Budyščinje a je tam ša šchwórtlětnu pšedplatu 40 np. dostać.

Njeđzela Septuagesima.

1. Kor. 9. 24—27.

Wjele je jich powołanych, ale mało je jich wušwolonych.

W starých čašach běchu wo wjetu bėdženja snate a lubowane, wošebje w Šrjekstej, hđžež hrjekšy młodzenzojo šwoju cželnu hibawosć a šylnosć pšed tyšazami pšehladowarjow pokasachu a wo dobyčeršku palmu wojowachu. Tajke hry mējachu šo tež w bliskosći města Korinth, hđžež mėjesche japoschtol Pawol škladnosć je šefnacž. Jedny nadawł, kotryž mējachu młodži Šrjekojo dopjelnicž, bėšche wošebje tón, šo dyrbjachu 600 metrov pšehbėžecž, a šchtóž bėšche přeni pšchi wottkujenym kónzu, dobyčerški wěnz dosta a mėjesche š dobom prawo, šebi wopomnjeńški kamjeń štajicž dacž a šo wješely domoj wróczi. Druhe wašnje bėdženja bėšche kėdženje š pjaščemi, pšchi kotrymž bėchu pjaščje š rjemjenjemi a wolojom wobronjene, šo do woczow dyrjeny husto bjes myšlow k semi padže. Pola starých Šrjekškich, kotšiz na cželnu cžilosć a hibawosć wulzy jara hladachu, njebėšche nicžo, šchtož by jich tak šajimalo, kaž tele bėdženja. Duž je tež to pšchirunanje w našim tekšće (1. Kor. 9, 24—27) wěšće hišće bóle jimalo dnžli naš.

Tež kšesćizian bėži wo křonu, ale niz wo sachodnu, ale wo nješachodnu. Tež kšesćizianške žiwjenje je bėženje k wottkujenemu kónzei, k kónzei praweje cžistosće a dokonjanosće, ša kotrymž dyrbi štejecž, šo by křonu dobył. Ale w tych wulkich žadanjach, kotrež šo pódla na ros-

šbudzenosć jenotliwego štaja, leži pšchicžina, šo wšchitzy křonu njeđostanu. Wjele je jich powołanych, ale mało je jich wušwolonych.

1. Gusto pobrachuje křutna křuta wola, ša nješachodnej křonu štejecž. Wotšladajmy wot tych, kotšiz w našim cžaku šo š zyła wo nadawki kšesćizianškeho žiwjenja nještaraja, kaž tež wot tych, kiž šašo na wopał š zylej wutrobu modlitwy šwojich džěcžaznych lět spěwaja — potom je šriedža mješ tutymi njewěrjaznymi a mješ dobrými wěrjaznymi wjele tyšaz, kotšiz po prawom nješwjedža, hđže chzedža. Šim je wšchitko wšcho jene a woni nješku na nicžo rosšbudzeni. Woni nješwjedža, šchto chzedža. Woni š kóždym bėža, kotryž jich cžehuje. Šich kóđžicžka žiwjenja je bjes wodženja. Šdyž pał kóđžnik šwoju kóđž bjes wodženja na šwětnym morju wostaji, je loško prajicž, šo šo podnuri. — Wjele je jich powołanych, ale mało je jich wušwolonych. Čžeho dla to?

2. Šichi wšchej dobrej woli šo jich wjele bėdženja boji, kotrež šebi kšesćizianški šchtant tola žada. Šara derje wupraji křerlusč: „To loške nješ, šo kšesćizian šym a cžinju, šchtož tón cžisty duch šej žada.“ Šchto šebi žada? Bėdženje pšchecžiwno žadosćiwosće. Kaž Šrjekšy bėđerjo šo wšcheho šđeržachu, šo bychu hibawi a lošzy byli, tak šebi kšesćizianštw šđerženje wot šwětnych žadosćow žada, šo by duch hibawy a jašny wostal. A tola kelko šo w našim cžaku ša wino, ša piwo, ša palenz wudawa. To runje dopokasa, šo šo mało bėdži pšchecžiwno žadosćiwosće. Šchto šebi dale žada? Bėdženje pšchecžiwno wšchej liwšosći a lěnjosći, pšchecžiwno wšchemu

podwolenju pod druge wabjenja a sawjedženja. Kaž tamni Grjekszy pschi swojim bédženju smérom stacz, ani nasad abo do bofa hladacz nješmédžachu, ale dyrbjachu jenož do přédka khwatacz, tak ma tež kšeseczijan sa swoje žiwjenje to heřlo: Do přédka! A tola pola wjele w niczim tak pomaku njeńdže, kaž w polěpschenju a wudofonjenju kameho řebje a wořebje hdžež wulke města se swojim wabjenjom, se wšchelakim sawjebelenjom myřle wobjimaja, je wo kšeseczijanskim bédženju malo pytnycz. Tamni bédžerjo nješmédžachu řo pschede wšchem cziknycz, woni nješmédžachu řo psches niczo sadžeržecz dacž, ale jim wjele řo tak dže, kaž tamnej mjes Grjeksymi snatej prynzeřnje Altalancze. Wona běřche temu řwoju ruku řlubila, kotruž ju w bēženju pschesczēhnje a hdnyž běřche nělotreho pschewinyła, bu wona řama wot Ğipzomenosa pschewinjena, kotruž jej řkote jabłuka do pucz a czikny, kotrež ju jimachu a sadžeržachu, řo njedobu. To je wopravdže wobras wšchelakich sadžewkow, psches kotrež řo kšeseczijan wotdžeržecz dawa wot bēženja wo njesachodnu křonu. Skote jabłuka! haj wřchal, řkoto, pjenješy a řublo. — Řiz, řo by řo ř zyla njebēdžilo, o ně, woni bēhaja a honja řa tak mjenowanym řbožom, woni bēdža řo wo řhlēb, wo pjenješy, wo czesecz; — ale řnano hiřchcze někotry do křnza řwojeho žiwjenja ř pōřnaczu dōńdže, řo řo bēdženje wo popjel a proch po prawom jara hubjenje řaplaczi, řnano hiřchcze myřlicž nawuřnje, kaž tamny ministr Ludwika XIV., kotruž, jako chyzřche řral ministra na řmjertnym řožu wopytacž, řralej won prajicz da: „Řral mōže řařo woteńecz; pschetož, hdny bych Bohu tak řlužik kaž řralej, mohł řtrořchnišcho wēcznoscz i napscheczimo hicž. — Wjele je jich powołanych, ale malo je jich wuřwolonych. — Čžeho dla to?

3. Pschi wšchem bédženju to husto prawe bēdženje njeje. Ř temu řluscha: Wōjuy pscheczimo řwojemu najhōřřchemu njeřscheczēlej, wōjuy řam pscheczimo řebi; nawuřni řo wobknyezicz a pschewinycz. Wobknyez řwoje czēlo, řo by tmōj duch řnyes byl nad czēlom. Dale bēdž řo ř dobyczom a wōřtań dobyczēř řam na řebi hacž do křnzo. A řkōncznje bēdž řo we wēřje, t. r. řtajnje hladajo na teho řchizowaneho a horjestanjeneho Řnjesa. Potom mōžesč junu ř Pawolom prajicz: řa řym řo dobre bēdženje bēdžik, ja řym dobēhal, ja řym wēru džeržak; na to je mi wotpořožena křona teje prawdosczē, kotruž mi tōń Řnjēs na tamnym dnju, tōń prawy řudnik, poda.

Řamjen.

Řswjaty Duch jako wodžer.

Řōždy człowjek trjeba na řwojim puczowanju psches žiwjenje lēpscheho a wuřřscheho wodžerja, hacž wōń řam je. Řnjēs Newman Hall powjeda, řo, jako junu na Alpy puczowasche, jemu jeho wodžer to měřtno pokasja, na kotrymž běřche řallowy pscheczēř psched wjazy lētami wulke njesbože mēř. „Řak je řo to řtalo?“ praschēsche řo Hall. Wotmōlwjenje běřche: „Wōń na řwojeho wodžerja pořluchal njeje; wōń na pucz řtupi, kotruž bēč jemu wotradžal.“ Wřchizy człowjekojō trjebaja wodžerja ř tuteho do tamneho řwēta. Sapoczatk jich řiwjēřřkeho puczowanja njepokasuje jim ř dobom křnz. Řřhla njewēřřōřē lēha řo wysche jich pucz a jich pschichod je do czēmnosczē wodžety. řadny człowřki rořom njesamōže křnz řapoczanych řkutkow do přédka wjedžecz. řenož tōń wřchewōdōmny řamōže do pschichoda hladacz. řucz řtaženja je ř rōžemi pořlany a řřřazy řawjednych wabjenjom řafaju na řchēřkim pucz. Čřtōž chže na prawy pucz řtupicz a po nim řhodžicz, dyrbi řo we wřchēřch wēřach po pschilasni řjewjēneho řłowa Božeho, po řwētle a řiwnjēnjach řwjateho Duča řložowacz.

W nim mamy my Božu radu, po kotrež chže wřchitke řwoje džēczi wodžicz.

Řřchiz.

Dom řo njeřu ř řchizom řwojim
Ř wēřjazemu řtadleschtu,
Řnježe řesu, řa tobu,
Pořhluj mje ř řchizom twojim,
Čo bych, kaž řy pschilasal,
Čež tōń mōj rad na řo brał.

Řak tež chžyl tu derje pobycz
A pucz nam řacz do njeřja
Řjes řylřow a řjes řchiza?
Řkōny njem ře nicčo dobycz,
Řiz tu njeje wōjowal
A pod řchizom řbity řtal.

Pōřorjenje, poniženje,
Čsnyřowanje, řtyřkanje
Řēřa pucz, řiz horje dže,
Potom pschindže powuřschenje,
Čbōžne řwēřlo po tej czmi,
Řaradis po puscžini.

Čak řy řam, ty Boži řwjaty,
Řēřdy w twojich człowřřich dnjach
Řluwal w řylřach, řtyřnosczach,
Č řchiza ř paradisej wřaty,
Čřy dom řchol do řrařnosczē,
Řdyž bē nimo czēřpjenje.

Bych-li ř teje wēřy panył,
Derje by mi njebył,
Řiz minutki rucžišcho
Řjebych ř mořoh řchiza czahnył,
Ale Boha rořhnewal
A mōj řtrořch řej řařypal.

Čsamoprawdne mōřkōtanje
Č Bohom jenož rořkorja,
Ř wutraczu mōž pořřlabja,
Čo nej ř žane dowolenje
Božej řubej ř pomozy —
Řē, ja njeřu řczēřplivy!

Č řchizom na řamjenju rady
Wotřal hicž, duch pschiswoli,
Čēřje budže w řalemi,
Řřmi mje horje jeno ř hnady,
řesu, ř řebi, řa tobu,
Čo tam řbōžny docžahnu.

Řtawisny rekruty ř lēta 1813.

(Řo řranzowřřim piřa — č —)

(Řotracžowanje.)

Wotolo džeřaczich džēřch hiřchcze ř řtawisny řēřalej. Čeho wřchizy řhorhojnōřchēřja mjenowachu, dořelž běřche w lēczē 92 piēcž a řchtyřczēři lēt řtary, jako běřche hižo dořho řowatřři miřchtr a řospodar, řhorhoj přalzburgřřich dobrowōřnikow nořyl a řalle po mnohich lētach řo domoj wrōczil. Čeho řřjo řřnojo, řan, Louis a řurij řēřal bēchu řobu do Řusřēje wuczahnyli. řurij běřche řejtman pola dragunarijow, řan a Louis pař wuřřkaj pola pēřchřow.

Řižo do přédka řebi řtyřki a řrudobu řēřalez nana wumolowach. Ale řchtož do řřřwy řastupiwřřchi wuřřladach, wřchitke moje myřle pschēřřechi. Wřohi řchēdžiwž — běřche řlēřy a řyle plēchaty — řēdžēsche na řawžy řa řhachlemi. Čřwoju řłowu hacž na wutrobno řhileřche, a řwojej wulkej bēřej wocz i řchēřoko wudžerāřche, jako by řwoje řři džēczi mōřwe psched řwojimaj nořomaj

leżec widział. Nieprajefche ani fłowczka, ale f jeho czoła ronjachu fo wulke kapki pota pſches jeho fuche dołhe liza, a jeho wobliczo bęfche taf blęde, fo męjach jeho fa mręjazeho. Tſjo abo pjeczo ſtari pſcheczęljjo f wójniſhego czaſa: Deſmartez nan, ſtary Miwois, dołhi Troiard a ſtary Paradis bęchu f njemu pſchicłi, jeho troſchtowacz. Wſchitzu mjelczo wokoło njeho ſtejachu, turjachu fwoje dymki je frudnymi wobliczemi.

Dys a dys dżefche tón abo tamny:

„Skrabaj fo, Féralo, ſkrabaj fo . . . njeſty dha wjazu ſtary wojak?“

„Abó tež:“

„Skrabl fo, fhoroinoſcherjo, ſmuż fo! . . . Njeſty ty f nami pola Fleurus zylu batteriju dobył?“

„Abó ręczechu hinał.“

Wón pak njewotmolwjeſche, jenoż druhdy wón faſtona a pſchi tym fwoje hinjaze fuche liza trochu naduwaſche. Czi druſy pak dys a dys mjelczo pſchitiwachu a f głowu wijachu, jako chzylu prajicż: „To je iłé.“

„Khwatach czaſnik nacżahowacz, pſchetoż wutroba fo mi dajefche, wboheho ſchędziwza w tajfej frudobje widżecż.“

„Jako domoj pſchindżech, ſędżefche knjes Goulden pſchi dżęle.“

„Eſy tu ſafo, Joſefo?“ fo wopraſcha. „Abó?“

„Eżę derje cżinił, knjes Gouldeno, fo ſęże doma woſtał. To je żałoſtne.“

„A powjedach jemu wſchitko.“

„Haj, to wjedżach“, dżefche frudnje. „Ale to je jenoż ſapoczatf wjefcheho njeſboża: tuczi Brukojo, Rukojo, Awſtriſzju, Eſpaniſzju, wſchitke narody, kotreż fmy wot lęta 1804 wurubili, budża nętko naſche njeſboże wużicż a fo do naż dacż. Dofelż chzuchmy jim kralow, kotrychż wot czaſow Nadama a Sęvy njeſnajachu a teho dla njerodżachu, budża nam woni nętko noweho krala pſchiwjeſcż je ſemjanſkimi woſami a budżemy fnano wſchitko ſhubicż, ſchtoż fmy we wulkej revoluziji dobyli. Njebudżemy wjazu přeni, ale poſledni. Haj, taf daloko fmy pſchicłi. Njes tym ſo fny ty po męſcże wokoło hanjał, fym ja jenoż na tajfe węzy myſlił — to budże, to dyrbi fo ſtać: Wozazy bęchu pola naż wſchitko, a dofelż nętko żanych wojakow wjazu nimamy, njeſtmy nicżo wjazu!“

„S tutymi fłowami wón poſtany a krynjeſche blido. Jako mjelczo wobjedowachmoj, ſapoczachu ſwonicż.“

„W męſcże je nęchtó wumrjel“, dżefche Gouldenez nan.

„Kajſterje je to . . . njeſtmy nicżo fnyſchal.“

„Dżępacż mjeniſchinow poſdżiſcho faſtupi rabinar* Roſe, ſo by fwojemu czaſnikowej nowu ſchleńzu ſaſadżicż dał.“

„Schtó dha je wumrjel?“ wopraſcha fo Gouldenez nan.

„Stary fhorhoiwoſchet Féral.“

„Schtó! Tón je wumrjel? Mój lubodrohi pſcheczęł?“

„Haj, pſched dwazyczi mjeniſchinami. Deſmartez nan a druſy chzuchu jeho troſchtowacz; proſcheſche jich, ſo bychu jemu poſledni liſt fwojeho fyna Turja, fiż je pola dragunarjow, cżitali. W liſcże fo piſaſche, ſo fo nadżija, w nalęczu jako regimentowy komandauta domoj pſchicłi. Hdyż ſtary Féral to fnyſcheſche, chzuchę nadobo poſtany, ale hnydom fo ſwjeſy — jeho głowa padny na kolena — powjeſcż bęſche jemu wutrobu ſlemiła.“

„Knjes Goulden mjelcżefche.“

„Tule, knjes Roſe“, wón dżefche, „macże fwoj czaſnik, płaczi dżępacż ſous**.“

„Knjes Roſe woteńdże. Mój dale mjelczo wobjedowachmoj.“

V.

„Nęſchto dnjom poſdżiſcho fo w nowinach piſaſche, ſo je kężor Napoleon w Pariſu a ſo chże fwojeho fyna jako romiſhego krala frónowacz dacż.“

„Męſchczanoſta a ſtawy męſchczanſteje rady ręczechu jenoż hiſchcże wo kralowych prawach. W ſali radnizy męjeſche fo wo tym woſebity pſchednoſchf, ale pſchipoſłucharjo njebęchu runje jara ſahorjeni, dofelż fo kōzdy noweho wuſbęhowanja bojefche. Kōzdy na to myſleſche, ſo kężor wjele nowych wojakow trjeba, a to cżinjefche wſchēm wulku ſtarofcż — ja wſchędnje hladajzy wotebjerach. Podarmo mje knjes Goulden troſchtowaſche: Njeboj fo, Joſefo, ty njemóżefch marſcherowacz. Spomni tola na to, lube dżęczo, ſo by kromy cżłowjeł na přenim dnju leżo woſtał!“ „Ale tajfe fłowa mje tola njetroſchtowachu.“

* Rabinat je židowſki duchowny.

** Sous je franzowſki pienjes, nimale pienjeżf.

„Jadny cżłowjeł wjazu na tych njeſpominafche, fiż bęchu w Ruſſej woſtali.“

„Hdyż dżęlachmoj, knjes Goulden druhdy dżefche:“

„Hdy bychu tola czi, fiż fu naſchi knjeża, a fiż wudawaju, ſo je jich Bóh do fmetá pōſtał, naſ ſbożownych cżinicż, pſchi ſapoczatku kōzdeje wójny ſebi wbohich ſchędziwzow a maczerjow pſchedſtajicż mohli! Hdy bychu tola jich fnyly a ſtōrżby widżecż mohli, hdyż fo jim praji: Waſche dżęczo je morwe . . . ženje jo wjazu njewohladaće! Konje fu jo roſteptali, abo kulka je jo trjehčila, abo w fhorowni fu jemu ſtaw wotręſali, je w ſymje wumrjelo, bjes troſchta ſa wamaj wołajzy, każ tehdy, hdyż bęſche hiſchcże male! . . . Hdy bychu tola widżeli fnyly maczerjow. Eſo boju, ſo bychu potom fwoju wójnu pſcheſtali. Ale woni na nicżo njemyſla, męnja, ſo druſy ludžo fwoje dżęczi mjenje lubuja hacż woni. Maja ludzi ſa ſwęrijata! Ale fo mola: Zylu jich wulki duch, jich wulke wotpohlady njeſtu nicżo, pſchetoż jenoż ſa nadobnu węz fmedża ludžo, mużojo, żony a ſchędziwzy do wójny cżahnycż — hdyż fo nam naſcha fwojowoda woſmje, każ w revoluziji w lęcże 1792. Tajta wójna, mój Joſefo, je jenicżka prawa wójna, na kotruż fo nichtó hōrſchicż njeſmę.“

„Tafle ręczeſche dobry Gouldenez nan, a ja myſlach każ wón.“

„Na dnju 8. wulkeho rōzka fo wulki wufas na radnizy woſjewi, ſo chże kężor f přenja 150,000 rekrutow f lęta 1810, f druha 100 kompanijow krajneje wobornj f lęta 1812, f tſecza 100,000 rekrutow lętnikow 1809 a 1812 wuſbęhowacz, ſo męł taf hiſchcże wjefſchu armeju hacż do ruſſeje wójny.“

„Jako tutón wufas ſhonich, bych ſkoro do womornj padnył, pſchetoż prajach ſebi:“

„Nętko wſchitkich woſmu, ſamych hoſpodarjow hacż do lęta 1809. Eſym ſhubjeny!“

„Knjes Goulden poda mi nękotre kapki wody. Ruzy wiſaſchtej mi pſchi cżęle dele; bęch blędy każ morwny.“

„Njebęch jenicżki, na kotrehoż tutón wufas tajti ſacziſchcż czi-njeſche. W tutym lęcże cżętaſche wjele mlodych ludzi do lębow a do wukraja; njemęjachu doſcż ſtrażnikow jich lojicż. Maczerje kłęjachu na kężora, a duchowni wſchęcch nabożiow jich w tym podpjerachu. Męra bęſche ſtōncznje polna!“

„Hiſchcże na tym ſamſnym dnju, hdyż fo tutón wufas woſjewi, podach fo do Bourges, niż jako wjeſelny pachol, ale jako naj-njeſbożowniſchi wſchitkich njeſbożownych, kotrymż fo f dobowo luboſcż a žiwjenje rubi. Njemóžach wjazu na nohomaj ſtejecż. Jako do ſhatrżinzyneho domečka jaſtupich, ſpōſnach, ſo hiżo wſchitko wjedżachu. ſhatrżinka plakaſche horze fnyly a cżeta Marhata bęſche f hnewom blęda.“

„Wobjimachmoj fo mjelczo, a přenje fłowczko, fiż cżeta Marhata te mni dżefche, fwoje bęle wloży f hnewom hladujjo, bęſche:“

„Ty njeſmęſch do wójny! . . . Schtó naſ jeho wójny ſtaraja? Naſch farať tež praji, ſo je to pſchemjele a ſo ma fo męř ſężinicż! Ty woſtanjeſch jow! Njeplataj, ſhatrżinka, ja czi praju, wón woſtanje jow.“

„Wona fo f hnewom pyrjeſche a f hornzami mjetaſche.“

(Potracżowanje.)

Smjercż lubowal.

Dżiwna, ale wěrna hiſtorija.

„Żałoſny fnęhowny mjeczęł pſchindże njenadżizy w ſpoczatku teho lęttotetka na meſſim dnju w horach ſchottlandſkeje; dołho bychu hiſchcże wobndlerjo wo tym wicherje powjedali. Khuda wudowa, kotraž męjeſche fwoje pienjeſy ſa wobndjenje płacżicż, naſtaji fo f pſchiwuſnemu, fiż bęſche jej flubi, pomhacż. Schturi hodżiny bężecż po ſamotnych, furownych hōrſkich pucżach pſchi wulkej ſymje — to wſchal njebē nicżo male, dofelż dyrbjefche wudowa fwoje jenicżke dżęczo fobu wſacż a njeſcż; ale ſmużicze naſtaji fo na pucż, ſbożownje w nadżiji, ſo ſa ſebje a fwojeho fyna hętu f wukhowanju namała.“

„Wona bęſche nęhdże dwę hodżiny ſchla, jako fo wjedro na dobo pſchemeni. Węſit ſapoczę ſe ſtrōbnej mozu ſaduwacz. Njebjo fo ſaczi; deſchcżik pſchindże a fnęh. Piſchezo wjazu fo dżefche: to bęſche fnęh, fajfiż lęta dołho męli njebęchu.“

„Wudowini fuſodża ſebi ſe ſtarofcżu na nju myſlachu, nadżi-jachu pak fo, ſo je pſchi węſitku w nękajfej hęcże wukhowanje namałala. Jako pak na druhi dżęł muž f teje wſy, hđżęž tón pſchiwuſny bydleſche, pſchindże a na praſchenje powjedzi, ſo žonu

widzeli njejku, bo hnydom nětosi mužojo na pucz stajichu, ju pytacz. Sa kóždym dworom a w kóždej hěcze, hdžež nimo pschińdžechu, fastachu a so sa kušodžinej woprašachachu. Wschudžom rětasche, so ku ju džen přjedy, hišcže do wudyrjenja wichora nimo hič widzeli; dale ničo njewjedžachu.

Nětko pschińdže dolhi, pušty kónz pucza, hdžež daloko a schěroko žana khěža widžecz njebě. Šwěrnym mužam sdašche so jich nadawt bje wscheje nadžije bycz. Hdže dyrbjachu pytacz w tej hromadže kněha, kiž běsche tam a jow t wulfim hromadam hromadže wěty. Na dobo jedyn sastróženj sawoła; wón běsche so na rubiško dohladał, kiž se kněha won tčesche. Khětsje kněh wotmjeczechu, tam pod pschewišowatej stalu, kiž spody prósdnienzu tworjesche, ležesche mloda wudowa, blěda, morwa. Wona běsche tam wuczet pytała a běsche tam wušnyla — wumrjela.

Alle hdže běsche to džecz? A hdže běsche wudowina drašta? Čžělo běsche jeniczkú futnju woblecžene. Na rubježne mordarstwo hebi myšlicž njemóžachu — to běsche na čžěle widžecz, so běsche ju čžicha kmjercž pschewhatała. — Po dlěschim pytanju mužojo lubošne džeczatko namakachu, přjedža skalinu w prósdnienzu derje škowane. Na mjehkim lěhwje wot lěhneje trawy ležesche strowe a čžile, derje wodžete do macžernej drašty, kiž běsche swoje žiwjenje wostajila, so by džěcžu žiwjenje wukhowała.

Lubny čžitarjo, wěsch ty, ičto je so sa tebje kmjercž lubował? Wěsch ty, so by ty džeczó wěczneje kmjercže był, hdž to Jesuščžinił njeby a so woprował sa tebje? Wěsch ty, čžej drašty dyrbja tebje wukhowacz a wodžewacz, hdž chžyšche žiw bycz? Móžesč so hižo khwalicž: „Sa so wjěselu w tym Knjesu a moja dušcha so saduje w mojim Bohu; pschetož wón je mje woblekł s draštu sboža a se futnju prawdosčez mje wodžel.“

Dowěrjenje na Boha.

Dokelž jeno kmj tu duzy,
Ničó tež nej' nasche tu,
Duž so porucz Božej ruzy
S wěrypołnej' myšlicžku;
Sladaj s fruthym dowěrjenjom
K naschej sbóžnej domišni —
Tam se blódkim spojojenjom
Čžlowjet halle wotkhor.

Kaž sa njetelemi hony
Džeczó husto po luzy
A hdž mižnje, klyš roni:
Ničó nješmy lěpschi my,
A ičtož mamj sapojdžene,
Čžini tšchnosč wutrobam;
Wěra praji: Kóškwětlene
Sapowjedki budža tam.

Wěra jenož, scžerpna wěra
Pšchewinje a spojoja,
Žiwjenje se kmjercže čžera
S njebjaschidla rosschěrja:
Pod tej kryčžinu a khlódkom
Khodž we semskim pschewytku,
Palmy dobyčža po krótkom
Wojowanju wěste ku!

Njehidž nikoho!

Dwaj pschekupzaj w jentym měscze běschtaj dolhi čžas w hór-
kim hidženju hromadže žiwaj. Wonaž žaneje škladnosčez njestom-
džičtaj, hebi schłodu nacžinicž. Škóncžuje jenemu kwědomnje
wotucži a wón pšna, so dyrbi so hórke njepšcheczělstwo wotstronicž.
Duž so wón prózowasche, so by hebi s njepšcheczěla pscheczěla
scžinił. Wón by teho dla husto ludži, kótsiž bychu t njemu po
něschto pschischli, s tym prajenjom, so je ta wěz pola jeho nje-
pscheczěla lěpscha a čžerstwišcha dostacz, t temu pšłal. Tute sa-
džerženje wutrobu druheho móžuje sapschimny. Wón běsche taf
hnuty, so so jedyn džen šhraba a t swojemu dotalnemu njepšcheczě-
lej džěsche a so s nim wujedna.

Wschelake s bliska a s daloka.

— W tutym lěcze so pscheczze naschich Šerbow dopjelni, so
so jim nowy wudawt požadanych Zionšich hłošow wot knihowneho
towarštwasčiči. Ta lubowana kniha wěscze staru lubosč hebi
s nowa dobudže. Njech swój pucz namafa niz jenož do domow,
ale tež do wutrobow.

— Kral Šurij je džělbracze Šerbow, kótsiž jemu swoje
kóbcžucze w čžěškim čžaku wuprajichu, s wulkej radosčez pschijał
a je so sa pschepodatu adreku swěrných Šerbow wutrobnje po-
džakowacz dal.

— Khěžorstwowny kanžler je so w khěžorstwowym hejnie sa
to wuprajil, so Šruska wyschnosč do teho swoli, so by so sakoň
pscheczivo Šesuitam šbėhnył, so nješmėdža so w Němskej šašydlicž.
Hdžž runje nětkole na to džiwamy, so by mēr był mješ wěru-
wušnacžomaj, tole wotmyšlenje wyschnosčez wobžarujemy, dokelž
budže na stronje ewangelschich tu myšl šbudžicž, so so Šruska wysch-
nosč katholickej žyrkwi poddawa a psches to ewangelschich do nje-
mėra a njewěstosčez staji.

— Młodny šakski přnyž Bjedrich Christian je na typhus
šchoril. Hdžž tež je nadžija, so wot čžěšče khorosčez sako wot-
khoril, tola wutrobnje wobžarujemy, so je sako nowe nješbože nasch
wobohi kralowski dom potřechilo. Wobšebje myšl blisko leži, kaf
budže něhduschej křonpřnyžeky wokoło wutroby, hdžž wo khorosčez
swojeho džěsčža šhoni, kotřez je wopuščezila. Młowiny tež wo
tym pižachu, so je do njemozny padnyła, hdžž tule powjescž čž-
tasche. Mj pschczo sako wobkřezamy, so je strowym rošomom so
njeje mohla do tajkich bludow štorhnyč dacž, ale so jašnje nje-
myšli jako šamodruha žónska, kaž so to husto pokasuje.

— Šendželski minister Chamberlein pucžuje po něhduschim
křaju swěrných burow, kiž ku sa swoju swobodnosčez wojowali
hacz do pošlednjeje móžnosčez. Š rjanymi šlubjenjami ku Šen-
dželčzenjo škóncžuje Buraw nawabili, so ku mēr scžinili. Šslubjenje
dawacz a šlubjenje džeržecz je pak sa Šendželčanow dwojaka wěz.
Hdžž Burajo nětkole Chamberleina wo dopjeljenje tyhle šlubje-
njow prošča, so hadostnje na ničó dopomnicž njecha a jim dawa
saczucz, so so lud, kiž je we wójnje podležal, dyrbi hebi wschitko
lubicž dacž. Š trošchtej pak móža hebi burjo prajicž: „Wóh prawje
šudži a jeho šudej Šendželčzenjo njeczeknu.“

— University ku w šymškim pošlěcze taf wopytane: Berlin
7091 studentow, Mnichow 4279, Lipsk 3764, Bonn 2214, Wřót-
šlaw 1755, Halle 1740. Najmjenje ma Kóstoc, 547.

— Najštaršchi wojak němskeho wójska, hudžbnj direktor Ben-
šchow 90. meklenburgškeho regimenta, je se šlužby štučil. Wón
je 73 lět stary a psched krótkim swój 50-lětny wojecški jubilej
šwjecžesche. W 2 wójnemaj bē jako hudžbnj direktor šobu.
1870/71 dosta wón wschelake wušnamjenja. Wo jeho šmužitosčez
kwědczi khrobly podawt s křawneje bitwy pola Voigny-Poupry
2. dezembra 1870. Mješ hwisdažymi kulkami s tešakom takt po-
šujo wón regimentu hudžbu do přědka wjedžesche. Benšchow
šam powjeda: „To běsche hróšbna hudžba; šranjeni a morwi pa-
dachu a sa něotre mjensšiny žaneho wjazny njemějach, kiž baš
hrajesche. Š najwjetschej prózu so mi poradži, hudžbu w tafče
džeržecz.“ Nadbėhowazy maršch wot Voigny je nětko regimentu
maršch 90. regimenta. Trompejta je dženska hišcže we wobš-
dženštwje regimenta, na kotřez so tehdom piškasche. Wona ma
9 džerow, s kulkami natšělanych.

K rospominanju.

Kohož tón Knjes lubo ma, temu da wón pschiležnosč
džakowny bycz.

* * *
Hdžž žadny duch, tam tež žane žiwjenje.

* * *
Próch wostanje próch a byrnjež runje hacz t njebjekam horje
lecžal.

* * *
Młodži pschecziniatojo ku štari prošcherjo.

* * *
Dobre španje je taf dobre, kaž dobra jědž.

* * *
Šomału t móšchni, rucze te kłobukej pomha něktrom' młodom'
čžlowjetej.